

Links Ecologisch Forum (LEF)

Forum Gauche Ecologie (FGE)

Radicaal Groen Linkse Partijoverstijgende Beweging

Mouvement Radical Rouge et Vert, au-delà des Partis

OPINIE - Staking bij NMBS: waarom het al te gemakkelijk is de vakbonden te herleiden tot gijzelnemers

Geplaatst op dinsdag 08 juli 2014 |

SHARE

'Het personeel bij de NMBS kan geen verlof opnemen zoals u en ik omdat hun werkgever weigert te investeren in meer personeel. Niet verwonderend dat ze gefrustreerd het werk neerleggen nu de vakantie nadert en ook hun kinderen en kleinkinderen thuis zijn en van vakantie willen genieten,' schrijft Kurt De Loor (SP.A) in een verdediging van de stakers.

Wat zou u doen mocht uw baas doodleuk komen vertellen dat vakantie er dit jaar niet in zit, ondanks uw zuurverdiende verlofdagen? En dat er ook de volgende jaren geen collega's bijkomen ondanks de (te) hoge werkdruk en de onderbemanning? Staken natuurlijk!

Staking bij NMBS: waarom het al te gemakkelijk is de vakbonden te herleiden tot gijzelnemers

Als syndicalisten bij Ford Genk of het Gentse ArcelorMittal terecht de band stilleggen omdat duizenden collega's dreigen hun job te verliezen of omdat ze het beu zijn dat de managers loonsopslag krijgen terwijl zij het moeten stellen met een loonstop in een bedrijf dat miljoenen winst maakt, staat het hele land als één man achter de vakbonden. Het klassieke verhaal van twee maten en twee gewichten. Arbeiders in de fabriek mogen staken. Liefst met veel toeters en bellen aan de fabriekspoort, dat levert mooie beelden op in het journaal... en verder hebben we er geen last van.

Maar bij de spoorwegen, De Lijn of Bpost? Dat is een ander paar mouwen.

Heeft mijn treinconducteur een probleem met zijn baas, dan is dat zijn zaak, niet die van mij. Ik verwacht van hem dat hij kaartjes knipt en mij ten gepaste tijde laat weten dat mijn vervoersbewijs bijna vervallen is.

Als mijn treinbestuurder een probleem heeft, is het nog meer zijn eigen zaak. Ik ken hem niet, zie hem nooit. Ik verwacht enkel dat hij mij van Brussel naar Zottegem brengt en liefst op tijd.

Ikke, ikke, ikke...

Maar o wee als mijn werkgever het in zijn hoofd krijgt om mijn loon te herbekijken of als hij durft meedelen dat de financiële crisis ervoor zorgt dat er dit jaar geen premies zullen zijn. O wee als hij het in zijn hoofd haalt om in mijn bijzijn het woord 'loonstop' uit te spreken of dat hij weigert mij mijn verlof toe te kennen. Dan zullen mijn medepassagiers op de trein het geweten hebben: ik leg het werk neer! Met *mijn* sociale verworvenheden sol je niet. Het diepdroevige individuele verhaal van *ikke ikke ikke...*

Onder de noemer 'minimumdienstverlening' kleden rechtse partijen het stakingsrecht verder uit. Het is duidelijk: in de rechtse agenda staat de uitholling van het stakingsrecht weer met stip op één. Werknemers worden vogelvrij verklaard. De media dragen met plezier haar steentje bij.

Wat herinnert u zich nog van de laatste staking bij Swissport vorig jaar? De onmenselijke werkdruk bij de bagageafhandelaars die dagelijks tot 40 ton moeten verslepen? De rugpijn? De artrose? Of de enorme stapels valiezen die niet afgehandeld werden en die dagenlang de luchthaven van Zaventem sierden?

Gisteren staakte een deel van het spoorwegpersoneel. Een aangekondigde staking. En toch. In het journaal beelden van reizigers die enigszins gepikeerd op een trein staan te wachten. Vakantiegeangers die hun vakantievertrek uitgesteld zien. Misnoegd ondanks de aankondiging tot staking dagen vooraf. Vakantiedagen die zij nota bene wel krijgen. Een werkwillige treinbestuurder die de stakingsbereidheid van zijn collega's maar matig kan appreciëren want 'in zijn depot stelt het probleem zich niet'. Van solidariteit met zijn collega's een depot verder geen spoor.

De waarheid wil haar (stakings)rechten terug

De kans dat u te horen krijgt waarom het treinpersoneel dan wel het werk neerlegt, is klein. Ik geef het u toch even mee.

Het treinpersoneel staakt omdat ze door onderbemanning haar zuurverdiende vakantiedagen niet kan opnemen. Ze kunnen geen verlof nemen zoals u en ik omdat hun werkgever weigert te investeren in meer personeel. Niet verwonderend dat ze enigszins gefrustreerd het werk neerleggen nu het begin van de vakantie nadert en ook hun kinderen en kleinkinderen thuis zijn en van een vakantie willen genieten.

Het is al te gemakkelijk om woordvoerder te spelen van de verongelijkte treinreiziger die bij een mogelijke staking bij het spoor niet op zijn werk raakt. Het is al te gemakkelijk om in de media de vakbonden te herleiden tot gijzelnemers die er een waar genoeg in scheppen om mensen te treiteren. De waarheid wil haar (stakings)rechten terug!

Vakbonden gaan niet over één nacht ijs bij het beleggen van een staking. Staken is vaak het laatste middel in een mislukt proces van onderhandelen, als druppel na druppel de emmer vol- en overgelopen is. Als er geen andere optie meer is. Misschien toch even in het achterhoofd houden als we deze zomer richting zon vertrekken, tijdens die vakantie waar we het hele jaar lang verlofdagen voor opgespaard hebben. *Ik*ke wel, zij niet?

Kurt De Loor - (eerder verschenen op Knack.be op) 1 juli 2014